

Håndbogen "Tri-denting it".
En åben vejledning til Trident Ploughshares (Plovskær).

Oversat fra engelsk af Ingrid Sternitz.

Downloadet fra "Fred på Nettet"
OnLine Biblioteket - FRED.dk/biblion/

"OnLine Biblioteket" i Fred på Nettet
er startet af Aldrig Mere Krig
ved Tom Vilmer Paamand og Holger Terp

Kommentarer sendes til WebMaster@FRED.dk

Håndbogen ”Tri-denting it”.

En åben vejledning til Trident Ploughshares (Plovskær)

Indledning

Denne håndbog er for enhver, der ønsker at deltage i Trident Ploughshares (Plovskær) .

Den giver information om de besluttede strukturer og grundregler for Trident Ploughshares (Plovskær); så kan folk se, om det er en slags aktion, de vil tilslutte sig. Den indeholder også de basisdokumenter, som aktivister bliver bedt om at underskrive, og som udgør det juridiske grundlag for vores aktioner.

Denne 2. udgave af håndbogen (og opdateret i oversættelsen m.h.t. tidsplan afsnit 1.4) har et indhold, man er blevet enige om i en Kerne Gruppe af organisatorer (se afsnit 2.1) efter tilbagemeldinger fra en hel del mennesker (se afsnit 7.1). Denne håndbog er kun en vejledning .

Selvfølgelig kan der være nogle fejl, fejlfortolkninger og udeladelser. Vi beder jer huske dette og bruge den som et hjælpemiddel, ikke som en autoriseret tekst.

Vi har brug for hundredvis af engagerede mennesker, der vil deltage, så forhåbentlig finder du håndbogen igangsættende .

Håndbogen er opdelt i flere sektioner, Du bør læse hele håndbogen, men samtidig huske at noget af stoffet er centralt; andet er baggrundsstof og referencemateriale.

F.eks. er det vigtigt at du forstår ikke-volds og sikkerhedsreglerne i afsnit 2.3, men det kan godt være, at du ikke er så interesseret i antallet af kernevåben i afsnit 4.2. Hvis der er information, som du har brug for, og som mangler i bogen vil vi bede dig henvende dig til Kerne Gruppen, som vil prøve at hjælpe dig.

Hvis du opdager åbenlyse vigtige mangler, beder vi dig også henvende dig til os.

Det vigtigste dokument i håndbogen er formodentlig erklæringen ”løfte om at Forhindre Kernevåben Forbrydelse”. Det er et dokument, som alle Trident Ploughshares (Plovskær) aktivister underskriver. Disse erklæringer bliver sendt til statsministeren med jævne mellemrum, når der er kommet nye folk til. Dokumentet findes i afsnit 6.4.

Her er en kort oversigt over de forskellige afsnit i bogen:

1.del er en oversigt over Trident Ploughshares (Plovskær) med datoer for forskellige aktioner og sammenhæng med 50 års fredsaktiviteter;

2.del indeholder Trident Ploughshares (Plovskær) struktur og finansiering, grundregler, og hvordan man arbejder og støtter hinanden i en affinity gruppe såvel som information om dialog og forhandling aspekterne i Trident Ploughshares (Plovskær) ;

3.del giver nogle praktiske baggrundsinformationer med kort over Trident, Faslane og Coulport plus nogle ideer om, hvordan man kan nedruste Tridentsystemet;

4.del giver tekniske oplysninger om kernevåben og deres antal, virkningerne af disse våben og deres juridiske og etiske status;

5.del er den juridiske del med vejledning om, hvilke slags anklager du kan blive udsat for, og hvordan du skal forsvare dig selv i retten, og hvordan du skal forberede dig til et evt. fængselsophold;

6.del indeholder dokumenter, tekster og retningslinjer omtalt i bogen. Du får ekstrakopier, rekvireres fra Kerne Gruppen, når du skal udfylde et dokument; men vi anså det for praktisk at have faste kopier i håndbogen;

7.del indeholder referencer og tak til de forskellige bidragsydere til håndbogen.

Vi håber, at du finder håndbogen praktisk for dig.

Løft håbet - gå til modstand mod Trident

Del 1:

Oversigt over Trident Ploughshares (Plovskær)

1.1 Formål.

Trident Ploughshares (Plovskær) foregår i sammenhæng med den internationale fredsbevægelse, som har været aktivt engageret i kernevåben afvæbning siden den første brug af disse våben i Hiroshima og Nagasaki for over 50 år siden.

Som verdensborgere vil vi åbent, ansvarligt, sikkert og fredeligt nedruste det britiske kernevåbensystem, som findes på Trident undervandsbåde. **Vores aktioner har til hensigt at stoppe den løbende forbrydelse ifølge de internationale loves anerkendte principper.**

Vi gør dette som vores del af international borgeres initiativ for at opmuntre til en kernevåbenfri verden ved starten af det nye årtusinde .

De mange aktioner og kampagner, som dette kun er en lille del af, formår måske ikke at afskaffe alle kernevåben inden år . Vi må ikke tabe håbet. Vi kan prøve at gøre vores bedste dertil. Hvert forsøg på at nedruste bidrager til det samlede pres, og måske får vi aldrig at vide,

hvilken af aktionerne der var afgørende for at redde verden fra kernevåben afgrunden. Men vi kan være sikker på, at vores del af afvæbningen har en virkning, og er en del af løsningen. Trident Ploughshares (Plovskær) er en praktisk måde at fredeligt nedruste nogle af de frygteligste atom trusler mod livet på kloden, og er en måde at afvise vores tilslutning til britiske kernevåben og til Natos kernevåbenplanlægning.

”Ingen har gjort en større fejltagelse end den, der undlader at handle, fordi han kun kunne gøre så lidt”, Edmund Burke.

1.2 Nogle gode grunde til at nedruste Trident.

- at bruge eller true med at bruge kernevåben er en forbrydelse mod menneskeheden og fuldstændigt umoralsk.
- Trident er kriminel og illegal.
- Trident er et klart brud på artikel I og VI i ikke-spredningsaftalen om kernevåben.
- Trident forurener miljøet med giftigt og radioaktivt affald, der udgør en trussel mod klodens fremtid.
- brug af Trident respekterer ikke de internationale atom-våbenfri zoner og udsætter hvert eneste menneske på jorden for risiko ved et kernevåbenuheld.
- Trident sprænghoveder bliver transporteret fra den ene ende af UK til den anden og udsætter undervejs utallige samfund for risiko ved et kernevåbenuheld.
- Begrænsede globale ressourcer og kæmpemæssige beløb af skatteborgernes penge bliver bortledt/fjernet fra akutte sociale behov (sundhed og uddannelse) og fra programmer, der kunne afhjælpe de underliggende årsager til internationale konflikter.

- Flertallet af nationer føler sig truet af kernevåben og ønsker dem nedrustet. De fattige lande anser dem som en frygtelig trussel, der bliver brugt til at beskytte de rige landes interesser.

- Trident er anti-demokratiske. Beslutningen om kernevåben blev taget hemmeligt uden en oplyst, offentlig debat. 70 % af Skotlands befolkning var imod Trident i 1992, og en Gallup i UK 1997 viste, at 59 % mente, at det ville være bedre for UK uden kernevåben.

- Den britiske regering og Nato nedrunder ikke sig selv.

- En verdensborger har ret og pligt til at sikre international lov, til at opføre sig etisk i det globale samfunds interesse og til selv at nedruste Trident.

1.3 Generelt overblik over Trident Ploughshares (Plovskær).

Flere hundrede Ploughshares (Plovskær) aktivister fra mange forskellige lande, forenet af accepterede ikke-volds og sikkerheds grundregler, og organiserede i gensidige, støttende affinity grupper gennemgår en fælles forberedelse til at forsøge at nedruste de britiske kernevåben Trident systemer. Hver eneste aktivist underskriver Løftet om at Forhindre Kernevåben Forbrydelse (se 6.4) og en offentlig liste med deres navne bliver sendt til regeringen hver 3. måned.

En alvorlig og velovervejet dialog og forhandling bliver tilbudt den britiske regering sammen med et sæt kriterier for afvæbning år (afsnit 2.7) . Hvis der fremkommer løfte om alvorlig og meningsfuld afvæbning af kernevåben vil TP være i stand til at afblæse de aktive & praktiske afvæbningsaktioner, men foreløbig vil vi fortsætte.

TP blev startet 2.maj 1998 i Edinburgh, Gent, Gøteborg, Hiroshima og London. Flere hundrede aktivister deltog i 2 ugers nedrustningslejr i Faslane og i Coulport, den første åbne nedrustningsaktion, og over 100 blev arresteret. 9 var varetægtsfængslet i Skotske fængsler og dusinvis af sager kom for retten ved Helensburgh distriktsdomstol. Afvæbningsaktionerne gik fra at klippe hegn; til blokader; til at svømme tværs over vandet (skotsk Loch) næsten over til en Trident undervandsbåd midt om natten.

November lejren medførte flere aktioner med flere anholdelser, retssager og varetægtsfængslinger. Sikkerheden ved baserne blev konstant brudt.

TP aktivister har forpligtet sig til uophørlige nedrustningsforsøg indtil regeringen (på et hvilket som helst tidspunkt) forpligter sig til at nedruste Trident selv.

1.4 Tidsplan for 1999 (og planer for 2000):

12-15/2.99

- åbne TP aktioner i Glasgow om lørdagen med endags blokade af Faslane om mandagen.

29/3-5/4.99

- en uges TP aktioner på Trident relevante steder over hele UK.

14.-17./5.99

- Nedrustningslejr ved Coulport med åbne aktioner ved Faslane og ved Coulport.

19.-30/5.99

- Nedrustningsmarchen fra Haag til Nato hovedkvarter i Bruxelles.

12.-13/6.99

- halvårligt møde hvor en eller to repræsentanter for hver affinity gruppe mødes

for at snakke om, hvordan gruppen fungerer og aftaler nye aktioner.

9.-16/8.99

- Nedrustningslejr ved Coulport med åbne aktioner ved Faslane og ved Coulport.

13-14/11.99

- Nedrustningslejr ved Coulport med åbne aktioner ved Faslane og ved Coulport.

Februar 2000

- Nedrustningslejr ved Coulport med åbne aktioner.

Maj 2000.

- Karneval (ring for information)

18.-25/5.2000.

-Nedrustningslejr ved Aldermaston basen.

22. maj 2000.

- Blokade af Aldermaston basen – kl. 6.30.

26/6 – 1/8 – 2000.

- Fredsmarch fra Aldermaston til Faslane.

1.-15/8-2000.

- Nedrustningslejr i Coulport.

November.

- Nedrustningslejr i Coulport.

1.5 Hvorfor ikke-volds aktion og hvorfor disse aktioner nu ?

Hvorfor ikke-volds aktion ?

Vi har valgt ikke-vold som princip for TP af meget gode grunde:

- vores vision om en verden der ikke styres af vold, men i stedet bygger på samarbejde, tolerance og en villighed til at søge kreative løsninger på konflikter. Det er sådan, vi vil

arbejde i vores affinity grupper. Trident repræsenterer en logisk konklusion på en tænkevane, der bygger på beherskelse og trusler om tilintetgørelse. Det er et udtryk for ekstrem vold.

Vores måde at imødegå Trident må være konsistent med den vision vi har om, hvad der skal erstatte Trident. En del af TP formål er at vise, at aktiv ikke-vold kan være stærkere end selv de dødeligste våben på jorden. Det er muligt.

Vi står overfor et meget voldeligt system.

Vold er et almindeligt svar på vedvarende udfordring. Systemet er planlagt til at reagere på voldelig modstand med endnu større voldelighed, men har ikke nogen ekspertise i at reagere på ikke-voldelig modstand.

Vi må derfor være forberedt på vold og være stærke i vores rolige og fredelige reaktioner. Vi prøver at indføre en ny og kreativ dynamik i en fastlåst situation - vold kan ikke gøre det.

Ikke-voldelig intervention betyder at bringe en allerede eksisterende voldelig og uretfærdig situation ud i vid offentlig opmærksomhed og at ændre den. Vi prøver ikke at vinde over en fjende i en tilstand af tabere og vindere; vi prøver derimod at ændre situationen, således at alle vinder.

Voldelige konfrontationer prøver at dæmonisere modstanderen for at retfærdiggøre bekæmpelse af dem. Ikke-voldelige konflikter ser ud over titel, uniform eller jakkesæt for at se personen, så man kan engagere sig på et menneskeligt niveau. Selv hvis vores modstander er aggressiv og voldelig, vil vi fortsætte vores fremgangsmåde med at være rolige og prøve at forstå den anden holdning. Enhver fuldstændig og vedvarende afvæbning kræver aktiv deltagelse af hver enkelt borger. Det er faktisk sådan, at nogle af dem, vi står overfor i Ploughshares (Plovskær) aktionerne, er dem, der er nødt til at fuldende vores

afvæbningsarbejde ved at tage afgørelserne og virkeligt gøre det praktiske arbejde med at afmontere disse våben. Vi er nødt til at leve med hinanden.

Hvorfor denne aktion nu ?

Kampagnen mod kernevåben har stået på de sidste 50 år, lige så længe der har været kernevåben. Afsnit 1.7 giver en oversigt over de nationale og internationale forsøg på at overtale vores regeringer til at afskaffe kernevåben. Millioner af mennesker har været involveret over hele verden i meget forskellige aktiviteter. Alligevel har kernevåben magterne stadig kernevåben, har indsat dem klar til brug, forsker og udvikler stadig nye typer.

Hvis kernevåben stater ignorerer deres traktat forpligtelser til at afskaffe kernevåben, kan vi heller ikke forvente at ikke-kernevåbenstaterne opfylder deres del af aftalen med ikke at udvikle egne kernevåben. Indien og Pakistans kernevåbenforsøg maj 1998 er det tydeligste signal om dette, og der er flere stater der vil følge deres eksempel.

Vi er for tiden ved et historisk tidspunkt, hvor global nedrustning af kernevåben er mulig. Afskrækkelse for en krig mellem supermagterne, som er den påståede grund til kernevåbnenes eksistens, eksisterer ikke længere.

Trident er ligesom mange andre våben bygget ud fra et koldkrigs perspektiv, og har ikke nogen indlysende militær rolle i dag. Kernevåben staterne har en klar traktatforpligtelse til at forhandle bortskaffelse af kernevåbnene, og FN's nedrustningskonference, som jo allerede eksisterer, udgør et passende forum til dette. Udtalelsen fra Den

Internationale Domstol (Verdensdomstolen) i Haag juli 1996 forøger presset på kernevåbenstaterne til at opfylde denne forpligtelse heller tidligere end senere. Hele

forløbet op til Den Internationale Domstols afgørelse har forenet presset fra mange ikke-kernevåbenlande. Canberra kommissionen har klart vist, at kernevåbenafrustning er praktisk gennemførlig og har behandlet de tekniske, videnskabelige og politiske problemer, der bliver anført som forhindringer af kernevåben staterne. 62 generaler og admiraler over hele verden har offentligt erklæret deres modstand mod, at kernevåben stadig indgår i våbenarsenalerne. En af dem, General Lee Butler, var indtil han gik på pension 1994 øverstbefalende for USA's strategiske kommando med ansvar for alle USA luftstyrker og for de strategiske kernevåbenstyrker i USA's marine.

Udenrigsministrene fra 8 lande (Brasilien, Egypten, Irland, Mexico, New Zealand/Aotearoa, Slovenien, Sydafrika og Sverige) lavede juni 1998 en fælles erklæring, der opfordrede til afgørende skridt til at eliminere kernevåben fra jorden og har lovet: ”ikke at spare nogen anstrengelse for at opnå universel og multilateral forhandlet, juridisk bindende [proces] til at nå målet om en verden befriet fra kernevåben”. De fulgte erklæringen op ved at sætte et beslutningsforslag på FN generalforsamlings dagsorden.

På den hjemlige front i GB er der mange mennesker, der spørger om det er rimeligt at bruge så enorme summer på kernevåben, når vi har svært ved at dække de offentlige udgifter. Den britiske regering svarede 1998 i Strategic Defence Review, med at tage nogle små (unilaterale) skridt til nedsætte niveauet af alarmberedskabet på deres Trident missilsystem, skabe noget mere gennemskuelighed vedrørende sin kernevåbenkapacitet og nedsætte antallet af Trident sprænghoveder. Men det er næppe en tilstrækkelig katalysator til at bevæge sig mod global kernevåben nedrustning, og det var heller ikke meningen.

Vi har således en situation, hvor kernevåbenmagterne bliver udsat for pres fra såvel græsrodder, militær som diplomati, og de får stadig sværere ved at retfærdiggøre deres holdning. Uddannelse, overtalelse og lobbyarbejde opretholdes hele tiden og er væsentlige for at holde dialogen gående. Hidtil har kernevåbenmagterne modstået presset. Måske er deres større stivhed også et tegn på større sårbarhed. Trident Ploughshares (Plovskær) er en måde at udøve ekstra pres, som skaber gennembrud.

I mange protestbevægelser, specielt dem der søger vidtrækkende social- og politisk ændring, er det ofte nødvendigt at udfordre lovene, der beskytter den uretfærdige status quo. Gandhi, sammen med tusinder andre i Indiens uafhængighed brød lovene og gik i fængsel. Rosa Parks brød lovene 1955 ved at nægte at opgive sin siddeplads i bussen til en hvid mand; det blev katalysatoren for USA's borgerretsbevægelse i 50' og 60'erne, hvor

Martin Luther King og tusinder andre brød lovene og blev fængslet. Tusinder af sydafrikanere brød nationale og lokale love og blev fængslet, inden apartheidstyret blev væltet.

Nogle mennesker nærer muligvis tvivl om Trident Ploughshares (Plovskær) aktionerne ligger indenfor eller udenfor loven, eller hvad loven egentlig siger.

Trident Ploughshares (Plovskær) aktivister bør føle sig i stand til at retfærdiggøre sine afvæbningsaktioner simpelt hen som kærlighedsaktioner - de behøver ikke at bruge juridisk berettigelse, medmindre de ønsker det. Nogle af os kan vælge at bruge loven til at vise, at det er kernevåbenstaterne, der bryder loven. Du kan se en skitse til forsvar (5.6) og udtalelsen fra Den Internationale Domstol (4.6).

Andre aktivister kan henvise til, at ikke-voldelige direkte aktioner har deres udspring i (lydighed mod) et højt moralsk eller etisk

princip som kolliderer med landets love. Når det sker, er det vigtigt at enhver åbent underkaster sig en retssag og gennemfører sit forsvar på grundlag af den højere lov.

At udfordre love, som er uretfærdige, eller som beskytter en uretfærdig status quo, er ikke noget alle og enhver har lyst til at gøre, men det er et fokus for mange Ploughshares (Plovskær) grupperes aktive arbejde. Hvis det udføres

åbent og ansvarligt, kan det være en væsentlig del af den demokratiske proces og en legitim fremgangsmåde for almindelige mennesker til at skabe forandring. Diplomatiske forhandlinger og offentlige kampagner kan somme tider behøve ikke-voldelige direkte aktioner, inklusiv civil ulydigheds ekstra skub, for at hjælpe forandringsprocessen i gang.

Ikke voldelige direkte aktioner skal ikke erstatte, men komplementere de konventionelle kampagner og kan hjælpe til at majoritetens stemme bliver bedre hørt.

Vi er ved et tidspunkt i historien, hvor det er rimeligt at bruge alle ikke voldelige midler, der er til disposition.

1.6 Baggrund, historie og filosofien af Ploughshares (Plovskær) bevægelsen hidtil.

Ploughshares (Plovskær) bevægelsen startede i Nordamerikas religiøse fredsbevægelse.

Mange præster og nonner begyndte i 1970'erne at gøre modstand mod Vietnam krigen og fik derved tilknytning til radikale politiske bevægelser. Da krigen sluttede, blev våbenkapløbet og kernevåbnene fokus for modstanden.

Der var en dyb følelse af nødvendighed. Almindelige protester var utilstrækkelige - kernevåbenkapløbet blev ved med at eskalere. Folk reagerede ved at engagere sig i mere konfrontativ ikke-volds modstand. Den underliggende tanke var, at hvis folk skal være

parate til at risikere deres liv i krig, så må vi også være villige til at risikere noget for fred. Katolske Arbejdere og andre sammenslutninger som f.eks. Jonah House i Baltimore, USA blev bevægelsens base. Disse bevægelser kombinerede solidaritetsarbejde for de fattige i deres egen by (suppekøkken, husly etc.) med modstand mod den amerikanske krigsmaskine.

Den første Ploughshares (Plovskær) aktion blev udført 1980. Den 9. september gik "Ploughshares Eight" (Plovskær oktetten) ind i General Electrics fabrik King of Prussia, Pennsylvania, USA, hvor missilspidserne af Mark 12A kernevåben sprænghovederne blev produceret. Tolket bogstaveligt udførte de Esajas(2:4) og Michas(4:3) bibelske profetier om "at smede sværd til plovjern" ved at hamre løs på to af missilspidserne og hælde blod på nogle dokumenter. De blev arresteret, dømt af et nævningeting til fængsel straf mellem 1½ og 10 år. Efter en række appeller, som varede 10 år blev de idømt til straffe, de allerede havde afsonet - fra nogle få dage til 23½ måned.

Selv om navnet kommer fra de jødiske bibeltekster, er Ploughshares (Plovskær) bevægelsen hverken en jødisk eller en kristen bevægelse. Den består af mennesker med vidt forskellige trosretninger og filosofier. Faktisk omfatter de fleste Ploughshares (Plovskær) grupper medlemmer, der er tilhængere af en række trosretninger og filosofier. Nogle anser sin aktion som udsprunget af Esajas bibelske profeti og som vidne om Guds rige. Andre med et sekulært perspektiv har anset sin aktion primært motiveret af en humanistisk eller en dybt samvittighedsfuld overbevisning om ikke vold og om solidaritet med de fattige. Andre igen har været motiveret af en række religiøse, moralske eller politiske overbevisninger. Det, de har til fælles, er deres anstrengelse for at afskaffe krig, et engagement i konstruktivt at omdanne våben og militær relateret industri til livsbekræftende produktion, og udvikling af ikke-voldsmetoder til konfliktløsning.

Efter 'Ploughshares Eight' har mange mennesker fortsat afrustningsarbejdet. Almindelige mennesker har med simple redskaber som f.eks. husholdningshammere fortsat med at afruste våben med små men effektive metoder. Indtil august 1997 havde mere end 140 mennesker deltaget i 60 Ploughshares (Plovskær) aktioner i Australien, Tyskland, Holland, Sverige, UK og USA. Den mindste gruppe af hammerfolk har bestået af en person (med en støtte person) - Harmonisk Afrustning for Livet, og den største hammergruppe har bestået af 9 mennesker og blev kaldt Trident Nein.

Mange forskellige slags våbensystemer er blevet afrustet. Der har været komponenter til USA's førsteslag kernevåben systemer som MX, Pershing II, Cruise, Minuteman ICBM, Trident II missiler, Trident ubåde, B-52 bombemaskiner, P-3 Orion anti-ubåd flyvemaskine, NAVSTAR systemet og kernevåben krigsskibe. Luftkrigs fartøjer, der bliver brugt ved militær intervention, som helikoptere, F-111 og F-15E bombemaskiner, Hawk fly såvel som andre våben, der omfatter anti-luft missil afskydnings-ramper, bazooka granatkastere og AK-5 automatiske rifler er også blevet nedrustet. Model våben er også blevet nedrustet på våben udstillinger.

Den mest almindelige måde at afruste våben i Ploughshares (Plovskær) aktionerne er at bruge en hammer. Almindelige husholdnings hammere. Aktivister har hamret på missilspidser, affyrings mekanismer, breech-sights, beholdere, kontrol paneler, bombeanbringelsesgrej, bombe pylons, bombestyrings antenner osv. Hammere bliver brugt til at starte nedrustnings processen. Hammeren bliver brugt til at demontere såvel som til at skabe og pege på, at det haster med at omdanne krigsproduktion til livgivende produkter.

Der har også været Ploughshares (Plovskær) aktioner, hvor folk har brugt andre måder til at

afruste. ELF kommunikation senderstationen nær ved Clam Lake, Wisconsin USA blev afrustet ved at skære 3 ELF pæle ned og overskære jordledninger med en hakke, en sav og andre redskaber – Harmonisk nedrustning for Liv 1987. Trident USS Florida ved Electric Boat dok, Groton, Connecticut blev nedrustet med en sikkerhedsbil. Peter DeMott fik øje på den tomme vogn med nøgler efterladt i den, gik ind i bilen og hamrede gentagne gange vognen mod Trident 'denting the rudder' - Ploughshares (Plovskær) nr. 2 1980. To Minuteman missil siloer blev også nedrustet af Silo Ploughshares (Plovskær) 1986 ved at bruge 'sledgehammers' til at splitte og nedruste central slisken, der bruges til at flytte det 120 tons tunge silo låg, når missilerne affyres. De overskar det elektriske kredsløb og brugte betonhammere til at ødelægge udstyret til de elektriske følere.

Folk, der har været involveret i Ploughshares (Plovskær) aktioner har gennemgået en intens åndelig forberedelsesproces, en ikke vold træning og fællesskabs dannelse og har nøje overvejet den risiko, der er forbundet med aktionen.

Der bliver draget omhyggelig omsorg for at forhindre, at der sker nogen som helst vold under aktionen. Ploughshares (Plovskær) aktivister accepterer det fulde ansvar, venter altid roligt på at blive arresteret efter aktionen for at deltage i den offentlige samtale om de enkelte spørgsmål som aktionen rejser: Kernevåben, våbeneksport til undertrykkende regimer, militært forsvar, demokrati, solidaritet m.v. Målet er at nå til enighed, en demokratisk afgørelse om nedrustning.

Ploughshares (Plovskær) aktivisters baggrund er meget forskellig. Forældre, bedsteforældre, krigsveteraner, tidligere advokater, lærere, kunstnere, musikere, digtere, præster og nonner, studerende, gartnere,

fortalere for de fattige og hjemløse - alle har de deltaget i Ploughshares (Plovskær) aktioner.

Med undtagelse af Aegis Ploughshares (Plovskær) og de første australske Ploughshares (Plovskær) grupper er alle blevet stillet for retten på grund af deres aktion. Mens de fleste Ploughshares (Plovskær) aktivister har påstået ikke-skyldig i retten og har været gennem en retssag, er der adskillige Ploughshares (Plovskær) og nedrustningsaktivister, der har valgt at plædere 'skyldig' eller 'benægter ikke' til de anklager, der er bragt mod dem. Alle retssager, undtagen en, er endt med straf.

Undtagelsen er de 4 kvinder i Seed of Hope (Håbets Sædekorn) - Øst Timor Ploughshares (Plovskær) i UK som nedrustede et Hawk kampfly som skulle eksporteres til Indonesien. En jury i Liverpool kendte dem ikke-skyldig juli 1996. Medlemmerne af Epifanes Ploughshares (Plovskær) blev uhørt stillet for retten 5 gange med fejlprocesser og 3 processer, der endte med juryer, der ikke kunne nå til enighed.

Ved de fleste retssager har de anklagede ført sit eget forsvar og er blevet hjulpet af juridiske rådgivere. Mange Ploughshares (Plovskær) anklagede har søgt at vise, at deres aktion var moralsk og legalt berettiget, og at deres hensigt har været at beskytte livet og ikke at begå en forbrydelse. Næsten alle dommere i USA har afvist dette vidnesbyrd og har forbudt retfærdighed/nødvendighed forsvaret, mens situationen i Europa er anderledes. Nogle USA dommere inklusive dem der dømte ved retssagerne om Epifani Ploughshares (Plovskær) og ved Pax-Christi Spirit of Life Ploughshares (Plovskær) har udstedt 'gag' ordrer og fundet, at de anklagede udtrykte 'foragt for retten' ved at tale om sandheden om deres aktion. Dem, der er blevet straffet for Ploughshares (Plovskær) aktioner har fået fra betinget fængsel til 18 års fængsel. Den

gennemsnitlige fængselsstraf har ligget mellem et og to år.

Art Lavin fra Dorothy Day Catholic Worker House i Washington D.C. USA skriver: "Som jeg ser det, er Ploughshares (Plovskær) aktionernes grundlæggende håb at kommunikere lige fra det øjeblik, hvor de går ind på anlægget eller basen - og gennem vidnesbyrd i retten og i fængsel - en underliggende tro på at styrken af ikke-voldelig kærlighed altid er stærkere end voldskræfterne; en respekt for livets helligheden af alt liv og skabelsen; en anmodning om retfærdighed for ofrene for fattigdom og våbenkapløbet; en accept af det personlige ansvar for afmontering og den fysiske omdannelse af våben; og en åndelig omvendelse af hjertet til retfærdighed og forsoning." Ploughshares (Plovskær) deltagere tror således på, at den fysiske afmontering af våben og den personlige afvæbning af hjertet er en sammenhængende proces. Som Phil Berrigan udtrykte det: "Vi prøver at nedruste os selv ved at nedruste våbnene"

De mennesker, der laver Ploughshares (Plovskær) aktioner er almindelige mennesker, som med alle deres svagheder prøver at reagere ærligt på opfordringen til ikke vold. Disse aktioner skal hverken forherliges eller tages let. Folk har løbet store risici, har oplevet ensomheden og dehumaniseringen af fængselsophold, og har måttet prøve at klare store personlige og familiemæssige problemer. At opbygge og vedligeholde et fællesskab med aktiv ikke voldelig modstand kræver ildsjæl og engagement og er bestemt ikke problemfrit. Dog med alle deres begrænsninger og ufuldkommenheder er disse aktioner en kraftig påmindelse om, at vi har mulighed for at leve i en verden fri for våben og krig, hvis folk er villige til at begynde på nedrustningsprocessen, inklusiv at lære ikke voldelige metoder til at behandle konflikter og bogstaveligt talt smede vor tids sværd om til plovjern.

Mens aktioner som regel bliver anset som forbrydelser af staten, bør de betragtes som tegn på håb i en voldelig tid. Selvom mange Ploughshares (Plovskær) aktioner har fælles træk er hver især unik, hver af dem er en læreproces, et eksperiment om sandhed.

1.7 Kronologi og resume af anti-kernevåben kampagnerne hidtil.

Anti-kernevåben bevægelsen i UK.

Ligesom de tilsvarende bevægelser i andre lande har den britiske kampagne anvendt mange forskellige slags taktik inklusiv anmodninger, pressemeddelelser, offentlige møder, konferencer, lobbyarbejde, demonstrationer, fredsljre, ikke voldelige direkte aktioner og retssager. Britiske grupper har ofte gået sammen med udenlandske grupper i internationale aktioner og stigning og fald i aktivitet har været parallel med andre landes aktivitet. Alligevel skiller Campaign for Nuclear Disarmament (CND) sig ud ved vedholdenhed over 40 år.

1945-62 . Ligesom i USA kom de første organiserede anstrengelser for kernevåben nedrustning fra videnskabsfolk. Under inspiration fra Joseph Rotblat (nobelprismodtager for fred 1996) og specielt Kathleen Lonsdale specielt blev Atomic Scientists Association oprettet 1946. I 1950 anmodede 100 Cambridge videnskabsfolk regeringen om ikke at udvikle hydrogenbomben (se det internationale afsnit om andre aktiviteter). I 50'erne blev frøene til gadeprotester sået med dannelsen af ikke-volds komiteen oprettet af Peace Pledge Union (1949). En del af dens medlemmer dannede senere Operation Ghandi, der organiserede en sit-down uden for forsvarsministeriet 1952 og snart efter demonstrationer ved Aldermaston,

Mildenhall, Harwell og andre steder. Senere spillede denne gruppes medlemmer en afgørende rolle i oprettelsen af Direkte Aktion Komite Mod Kernevåbenkrig i 1957, som organiserede Aldermaston Marchen 1958 og fortsatte med at arrangere besættelser, sit-down kampagner ved militære baser og atomvåbenanlæg. Den gik sammen med CND i 1961.

”Kernekemikalderens væsentligste egenskab er, at for første gang i historien har mennesket erhvervet den tekniske kapacitet til at udrydde sin egen art og at udføre det bevidst eller ved et uheld med en enkelt handling. Det ser ud som, at den enorme vigtighed af dette er ikke helt sivet ind”. Citat af Professor Joseph Rothblat, modtager af Nobels Fredspris.

Bekymringerne over H-bomben, radioaktiv nedfald fra atmosfæriske atombombe forsøg og et stadig stærkere uhyggeligt pres fra den kolde krig ledte til den videre organisering af direkte aktioner via Komiteen af 100 som blev oprettet appellen 'Act or Perish'- (Vi må handle eller uddø) fra Bertrand Russell og Michael Scott i 1960. Dens centrale mål var at bringe civil ulydighed mod bomben på massebasis. Deres først aktion involverede 5000 mennesker i en sit-down foran forsvarsministeriet 1961. Senere samme år 12.000 mennesker i sit-down på Trafalgar Square med 1.300 arrestationer og 7000 mennesker ”sad ned” ved 3 USA baser og 4 byer med ca. 800 anholdelser.

Foruden sit-down aktioner blev der lavet underskriftindsamling mod H-bomben 1954 der fik over en million underskrifter, og opfordrede til en afrustningskonference og til styrkelse af FN; desuden en march og et stor møde organiseret af National Campaign Against Nuclear Weapon Testing NCANWT (National Kampagnen Mod Nuklear Våben Forsøg) hvor

kvinder demonstrerede mod H-bombe forsøgene på den britiske stillehavsø Christmas Island 1957. Det var lokale grupper af denne NCANWT der var væsentlige for oprettelse af CND . CND blev startet februar 1958 ved et London møde med over 5000 deltagere.

Denne begivenhed (med at bringe enkeltpersoner og mere end 100 lokalgrupper sammen) og den efterfølgende Aldermaston March skabte en græsrods anti-kernevåben kampagne med national betydning. Hyde Park klimakset af Marchen 1962 involverede 150.000 mennesker.

I Skotland samlede aktionen sig om Holy Loch på Clyde hvor Polaris missil bådene var baseret. Der var to sit-down 1961, den ene organiseret af direkte Aktions Komiteen, den anden nogle få måneder senere af Komiteen af 100 så den faldt sammen med deres aktioner på Trafalgar Square. Mange lokale byråd vedtog resolutioner mod Polaris. Forinden var der i Edinburgh 1958 dannet Det Skotske Råd for Afskaffelse af Kernevåben Forsøg, som voksede ud af en gruppe startet 1957 i protest mod Christmas Islands H-bombeforsøg. Den skotske CND opstod af disse grupper og af andre og startede efter en march med ca. 4000 i Glasgow maj 1959.

1963-1980. Det delvise forbud mod tests udtrykt i traktaten The Partial Test Ban Treaty 1963 udsprang af den nær katastrofale Cuba missil krise og af den indlysende verdensomfattende bekymring for forsøg i atmosfæren, reducerede anti-kernevåben spændingen og protestniveauet. Men Peter Watsons film 'The War Game' som viser den eftervirkning, han forestiller sig, af et kernevåbenangreb blev forbudt at vise på BBC (den blev til sidst vist i 80'erne). Der var andre film, bøger og studier som behandlede kernevåbenemner i 60'erne og 70'erne og nogle af dem begyndte at forbinde anti-kernevåben

bevægelserne med den voksende bevidsthed om miljøet. I 1970 blev mere end 40 freds-, religiøse og fagforeningsgrupper samlet af CND til konferencer og fælles aktiviteter. I 1978 samlede en protest mod neutron-bomben over 1/4 million underskrifter.

1980 indtil nu. Nato beslutningen 1979 om at indsætte land-baserede nuklear missiler i Vesteuropa og i UK gav anledning til en ny bølge af protester (se og så den internationale del).

Tusinder deltog i demonstrationerne ved de planlagte missil steder i Greenham Common og Molesworth; fra 1981 var der en permanent fredslejr i Greenham Common som i 1982 blev til en kvindelejr. CND afholdt meget store demonstrationer i London (1981 og 1982 - begge med 250.000 mennesker) og i mange andre byer. I Bridgend i Wales var der en vellykket ikke voldelig direkte aktion for at stoppe bygningen af nukleare bunkers.

Manchester blev den første by, der erklærede sig som atomvåbenfri zone 1980, og i løbet af de næste år fulgte 140 byråd deres eksempel. Regeringens civil forsvars kampagne ('Beskyt og Overlev') faldt fra hinanden under afsløring der omfattede gadeaktioner, foldere, læserbreve og offentlige møder, nogle steder i samarbejde med lokale autoriteter. Videnskabsfolk deltog aktivt ved at forske og offentliggøre eftervirkning af en kernevåbenkrig (SCOPE rapport og SANA kernevåben vinter kampagnen). I 1980 blev den Alternative Forsvar Kommission etableret som en uafhængig institution støttet af Bradford Universitets Institut for Fredsstudier og af andre for at undersøge ikke-kernevåben forsvar og alternativer til UK's udenrigspolitik . De udgav to meget diskuterede rapporter i 1983 og 1987. Labour, Liberale og andre politiske partier bevægede sig stærkt hen imod kernevåben nedrustning (senere ændret til det modsatte).

Aktioner fortsatte ved Greenham hvor 30.000 kvinder omringede basen i 1982. På Kvindernes internationale nedrustningsdag 24. maj 1983 blev der oprettet fredslejr i USA, ved NATO og andre steder i UK. Faslane fredslejr blev etableret ved Clyde i 1982 med en "peberkorn" leje og med planlægningstilladelse fra Strathclyde Regionale Råd. Senere i 80'erne begyndte de at lave hav aktioner såvel som at holde vigils, blokere basen og bryde ind på den. Deres rolle blev yderligere vigtig efter at Trident ubåde begyndte at blive baseret på dette sted.

Snebold kampagnen begyndte 1984. Formålet var, ved direkte aktion at demonstrere det udbredte folkelige ønske om fred og kernevåben afrustning.

Demonstranter overskar et stykke af ståltrådsindhegningen ved deres lokale kernevåbenbase og overgav sig derefter roligt til anholdelse. Næsten 3000 deltog på 42 forskellige steder i løbet af 3 år, og der blev lavet 2419 arrestationer. I 80'erne blev der også rejst et antal retssager ved domstolene af organisationerne International Law Against War (INLAW), Pax Legalis og af Institute for Law and Peace (INLAP). Formålet med deres kampagner var bl.a. at anklage regeringsmedlemmer for sammensværgelse med henblik på at få andre til at begå folkemord eller grove brud på Geneve Konventionen. Disse 'fremlæggelser af information' fik også stor lokal opmærksomhed og støtte men (som forudset) kom ikke videre da domstolene afviste dem pga. 'offentlig interesse' eller anklagede kampagnedeltagerne for ondsindet og fornærmelig retssag ! Den virkelig vellykkede juridiske kampagne World Court Project blev startet 1987 (jvf. den internationale del).

Efter START forhandlingerne mellem USA og Sovjetunionen (senere Rusland), den Omfattende Traktat om Stop for

Prøvesprængninger the Comprehensive Test Ban Treaty, fornyelsen af Ikke-sprednings Traktaten og afslutningen på den Kolde Krig er det blevet sværere at mobilisere den offentlige mening mod kernevåben truslen, der opfattes som meget mindre farlig end i 80'erne.

Alligevel er CND stadig aktiv (med et lavere medlemstal end i 80'erne) på national plan med flere hundreder grupper. Abolition grundlagt 1996 har til formål at samle alle freds- og anti-kerne våben grupper. Greenpeace har været meget fremtrædende i aktionen mod de franske kernevåbensprængninger i Stillehavet og har sammen med FOE taget aktion mod dumpning af radioaktivt affald.

Meget opmærksomhed har de senere år været samlet om kernekraft og plutonium økonomi. The Nuclear Free Local Authorities arbejder med problemer omkring transport af kernekraftmateriale, sikkerhed, affald og omdannelse af våbenindustri til fredelige arbejdspladser. Nukewatch har mobiliseret hundredvis af lokale grupper til nøje at efterspore enhver kernemateriale konvoj på britiske landeveje, som ofte bliver stoppet på deres rute og offentliggør de mange ulykker og risiko for radioaktiv forurening. Faslane lejren risikerer at blive smidt ud efter omlægning af distriktsgrænser men fortsætter stadigt sin kampagne.

Den stadige eksistens af Trident i en meget anderledes verden udgør en udfordring for alle britiske kampnedtagere, mens fredsbevægelsen samler styrke til det, som vi håber bliver den endelige transformation af UK til et land der opmuntrer til fredelig konfliktløsning frem for kernevåben tilintetgørelse.

Den Internationale Anti-kerne våben Bevægelse.

På internationalt plan har Anti-kerne våben kampagnen taget mange forskellige former: åbent brev, underskriftindsamlinger, konferencer og lobby fra videnskaben; professionel og medborger aktioner gennem de accepterede juridiske og regeringskanaler; og mange former for gadeaktioner (marcher, blokader, direkte aktioner, fredslejr). Selvom nogle af disse aktioner har stået på kontinuerligt fra 1945, har der været toppe og nedgange i forbindelse med specielle perioder med kernevåbenudvikling, indsættelse eller kriser.

De første år efter 1945 var det mest videnskabsmænd der løb døre ind (på diplomatisk niveau blev der tilføjet en tillægsprotokol til Geneve Konventionen 1949). The Federation of Atomic Scientists lavede intensivt lobbyarbejde for at få civil kontrol med USAs Atomic Energy Commission, som delvis lykkedes. Da den Kolde Krig forværredes ledte Einstein-Russell manifestet (med underskrifter af bl.a. nobelpristagerne Linus Pauling og Joseph Rotblat) til oprettelse af Pugwash konferencen 1957, en international sammenslutning af fremragende videnskabsfolk mod kernevåben, som har fortsat med at mødes siden dengang. Samtidig satte Linus Pauling en underskriftindsamling i gang mod kernevåben og forsøg med dem som samlede næsten 10.000 videnskabsfolks underskrifter. Da våbenkapløbet tiltog, Nato besluttede sig for Førsteslag-doktrinen og stigende folkelig bevidsthed om faren ved radioaktivt nedfald fra atmosfæriske atomvåbenforsøg satte gang i de første af mange gadeprotester i Tyskland og andre steder (om CND aktioner jf. afsnittet om UK).

Alle disse anstrengelser i de sene 50'ere men formodentlig først og fremmest implikationerne af Cuba krisen 1962, førte til Den Delvise Prøvestop Traktat 1963 mellem USA, Sovjetunionen og UK, som forbød forsøg i

atmosfæren. (Frankrig fortsatte med at lave forsøg i atmosfæren, se nedenfor). Men anti-kernevåben kampagnerne fortsatte specielt i Europa:

Den Europæiske Føderation Mod Kernevåben – (The European Federation Against Nuclear Arms) 12 stater mødtes i København 1962; en march med 100.000 deltagere i Tyskland imod kernevåben på Vesttysklands territorium, og mange andre.

På et andet niveau vedtog FN en resolution 1961 som erklærede brug af kernevåben at være i modstrid med Charterets ånd, bogstav og formål – den første af mange tilsvarende resolutioner. Mellem 1959 og 1985 blev der underskrevet en hel del traktater om oprettelse af atomvåbenfrie zoner i Antarktis, Latin Amerika, Afrika og det Sydlige Stillehav.

I 1973 bragte Australien og New Zealand Frankrigs atomvåbenforsøg i atmosfæren for Den Internationale Domstol. Frankrig nægtede at acceptere Domstolens kompetence, lavede yderligere 2 forsøg og erklærede så at det ikke havde brug for at lave flere forsøg; dermed kunne Domstolen lægge sagen til side.

Atomvåbenmagterne tilbød Negative Security Agreements til stater uden atomvåben 1978, en måde at udvide Ikke-sprednings-traktaten fra 1968. Disse Negative Security Agreements er af tvivlsom værdi. FN's Specielle Nedrustnings Samling 1978 (UNS-SOD) i New York udgjorde en passende lejlighed til demonstrationer, specielt en fra internationale kvindegrupper.

Natos beslutning om at udstationere landbaserede missiler (Cruise og Pershing) i Europa i 1974 startede en ny protest-bølge. Sovjetunionen havde tidligere udstationeret SS20 missiler og efter Nato's overdrevne reaktion udvidede USSR området med SS20

missiler til at omfatte Østtyskland og Czekkoslovakiet. I Holland bragte 20.000 mennesker regeringen for domstolen for at forhindre udstationering af Cruise missiler og lykkedes kun at forsinke dette.. Der var anti-neutronbombe protester i Tyskland og Holland, gadeprotester og lobbyarbejde i USA (150.000 mennesker marcherede i Washington) og en enorm demonstration i New York, som faldt sammen med den anden FN nedrustningssamling UNSSOD 1982. Mange kvindeaktioner foregik over hele verden, konferencer, marcher, direkte aktioner og fredsløjre (vedr. Grenham Common se afsnittet om UK). Nogle direkte aktion retssager endte med frifindelse på grundlag af princippet om 'nødvendigt forsvar' (for at forhindre en større forbrydelse) men det var ikke mange.

Det var på det tidspunkt, at E.P. Thompson grundlagde European Nuclear Disarmament END med det formål at være græsrodsbevægelser til at skabe en atomvåbenfri gruppe af nationer i Øst og Vest Europa. Med henvisning til videnskabsfolkernes erklæring, inklusive Sakharov, og flere ikke videnskabsfolk som Lord Mountbatten og Pave John Paul, skrev han: " Enhver advarsel er blevet overset... (vi) kan ikke komme igennem til de politiske magter".

Op igennem 80'erne foregik aktionerne ad juridisk-politisk vej: den internationale gruppe af Atomvåbenfrie Lokale Myndigheder, Nürnberg Tribunalet sammenkaldt af det International Peace Bureau og af andre fredsgupper og World Court Project (Verdensdomstolsprojektet); Canadierne oprettede Operation Dismantle; Japan og Belau lavede aktioner for at forsvare deres kernevåbenfrie grundlove og New Zealand vedtog en lov om at være et atomvåbenfrit område 1987.

12. januar 1987 blokerede 22 dommere USA's base ved Mutlangen i Vesttyskland som protest

mod udstationering af Pershing. Da de blev fremstillet i retten forklarede dommerne overfor deres dømmende kollegaer, at de havde en speciel forpligtelse til ikke at tie stille overfor den stigende oplagring af kernevåben. En dommer Ulf Panzer erklærede: "Det er vores pligt at tjene retfærdighed og fred. Kernevåben tjener ikke retfærdighed og fred. De er den ekstreme forbrydelse. De holder hele menneskeheden som gidsler."

I tidsrummet fra 1987 til 1996, hvor den Advisory opinion blev afgivet, lavede World Court Projektet (WCP) kampagner for, at få Den Internationale Domstol til overveje lovligheden af atomvåben. Over 4 millioner erklæringer om 'offentlig samvittighed' blev indsamlet over hele verden, og den Internationale Gruppe af Læger for Forhindring af Kernevåbenkrig IPPNW, The international group of Physycians for the Prevention of Nuclear War, som modtog nobelprisen i 1985 og havde da støtte af 140.0000 læger i 34 lande) lavede et vellykket lobbyarbejde ved WHO, World Health Organisation for at få sagen for domstolen. Selvom en evt. domstolsafgørelse var næsten alt, hvad man kunne håbe på, så regner WCP det kun som en begyndelse, og aktioner er for tiden på vej for at overbevise kernevåbenmagterne om at acceptere dommen.

I mellemtiden forsøger Canberra Kommissionen, der blev oprettet af den Australske regering 1996 ved diplomatiske metoder at få en aftale om denuklearisation af kernevåben-magterne.

En bølge protester imod de franske kernevåbenforsøg i Stillehavet 1995-96 viste, at international aktion stadig kan vækkes af en særlig provokation; alligevel afsluttede franskmændene deres række af forsøg. En udtalelse for nylig fra 60 marine og militære højtplacerede officerer har stærkt støttet afskaffelse af kernevåben. Der findes også et

internationalt netværk, Abolition 2000, der sammenslutter mange fredsgrupper.

Haag Appellen for Fred bragte mange fredsgrupper og afrustningsgrupper sammen med dens appel om 'forpligte sig til at tage endelige skridt til afskaffelse af krig, til at erstatte magtens lov med lovens magt'. Trident Ploughshares (Plovskær) er på linje med denne internationale fredsbevægelse og tilsluttede sig Haag Konferencen maj 1999.

Med afslutningen af den Kolde Krig og begrænsede måder af gensidig afskrækkelse (Prøvestop Traktaten, fornyelsen af Ikke-sprednings Traktaten - med alle dens forhindringer og muligheder for omgåelse - og de løbende START II forhandlinger) er det muligt at se et vindue af mulighed for afskaffelse. De sidste 50 års erfaring viser, at metoder for at opnå dette må tages i brug på internationalt niveau såvel som på nationalt og lokalt niveau.

(Oversættelse Ingrid Sternitz).